Στο τελευταίο καλοκαίρι του προηγούμενου αιώ να, ακροβατούσε ανάμεσα στη χαρά και τον προβληματισμό. Χαιρόταν την νιότη της αλλά αγωνιούσε για το μέλλον.

Με καλή δουλειά, που θα μπορούσε να την έχει και χωρίς το πτυχίο από το Πάντειο, ενδιαφέρουσες απολαβές, έξτραδάκια από τα καλούδια του Χ.Α.Α. με ένα ήδη συμπαθητικό «μπαγιόκο», και την ανέμελη ομορφιά των νιάτων της να κυματίζει σχεδόν κάθε μερόνυχτο.

Αυτή ήταν η βιτρίνα, εκτεταμένη και λαμπερή αλλά, βιτρίνα. Από την πίσω πλευρά υπήρχε κάτι σαν αυστηρό κληροδότημα, όλης της κοινωνίας, η λαχτάρα για ολοκλήρωση που συνήθως την ονομάζουμε οικογένεια.

Ήταν μια διάσταση στα όρια του διχασμού. Σαν κοινωνική στρατηγική, σαν προστασία από την καθημερινότητα. Στην προσπάθεια επιβίωσης, έκρυβε το ευαίσθητο, το ευάλωτο, αλλά και το πιο ανθρώπινο τμήμα του χαρακτήρα της, αποκτώντας μια επιφανειακή στιλπνότητα μια σκληράδα, όπου τίποτα δεν περνούσε, δεν γλιστρούσε στα ενδότερα. Καλοκαίρι λοιπόν, και ήδη μετρούσε χρόνια τέσσερα το κίτρινο
Punto
στα χέρια της. Αργή οδηγός, εκνευριστικά αργή με ακατανίκητη ηρεμία, και με μια απροσπέλαστη οδική αδιαφορία που συχνά έκανε την έντονη, αλλά περιστασιακή, ως απεδείχθη, «σχέση της» έξω φρενών.

Υπό το πνεύμα της ευφορίας των εκείνων των, σκέφτηκε το MGF. Μοιράστηκε τη σκέψη, με τη «σχέση» η οποία διαφώνησε, με επιχειρήματα του τύπου,
«τι να το κάνεις;», «κράτα τα χρήματα για κάτι πιο ουσιαστικό», «δεν είναι αυτό που σου

λείπει»,
και
«δεν θα αλλάξει κάτι»
. Όλα έπεσαν στο κενό, έτσι, σε λίγες μέρες εκείνη χαιρόταν το πλεονέκτημα του κλιματισμού τις ζεστές ώρες της μέρας, τον ανοικτό ουρανό όταν ερχόταν η νύκτα και εκείνος μουρμούριζε.

Η έλευση του καινούργιου οχήματος, οι πρωτόβγαλτες μυρουδιές, το αμεταχείριστο της υπόθεσης, η νέα αίσθηση δρομολόγησαν ένα χρωματιστό, ζουμερό θέρος. Οι ανησυχίες της «σχέσης» έδειχναν τόσο άστοχες και έτσι παρέμειναν μέχρι το προχωρημένο Φθινόπωρο. Τότε μεταβλήθηκε σε πρώην «σχέση» και οι πορείες τους χώρισαν.

Χωρίς δράματα και κλάματα. Με τον ίδιο τρόπο που οδηγούσε εκείνη. Πως το είχαμε περιγράψει; Με ακατανίκητη ηρεμία, με μια απροσπέλαστη αδιαφορία. Έτσι ακριβώς και ήταν περίεργο πως εκείνη η θυελλώδης επαφή έσβησε τόσο ήσυχα, τόσο αδιάφορα. Η πιο λογική εξήγηση βρίσκεται στο ότι η συνέχισή της θα ήταν περισσότερο επίπονη και λιγότερο ευχάριστη. Το που τη βρήκαν τι λογική, αυτοί οι δυό τους, μετά από ότι είχε συμβεί, είναι ένα άλλο ερώτημα…

Πολλά χρόνια αργότερα, μέσα στο βαρύ χειμώνα της ύφεσης, οι συμπτώσεις της καθημερινότητας τους έδωσαν την ευκαιρία μιας συνάντησης. Ωριμότεροι, με αρκετές υποχρεώσεις και οι δυό πιά. Σαν να μην είχαν αλλάξει πολλά, και αναλόγου συζητήσεως γενομένης του είπε με μια άνεση: *«θέλω να στεγανοποιήσω τα συναισθήματα μου και να αποφασίζω μόνον εγώ για αυτά»*

Ήθελε να της εξηγήσει πως αυτό που ζητούσε, Δεν γίνεται. Είναι σαν να ζητά την μεγαλύτερη σκληρότητα, την απέραντη μοναξιά. Δεν είναι απάνθρωπο, είναι κάτι χειρότερο. Είναι θεϊκό. Δεν είπε τίποτα τέτοιο. Χαμογέλασε και ρώτησε:

- *«Αλήθεια, τι έγινε το MGF;»*

- *«Δεν έφερε τίποτα. Μετά από εμάς ήταν ένα κομμάτι άψυχο και άσχημο μέταλλο. Το επόμενο καλοκαίρι το έδωσα. Είχες δίκιο τότε, αλλά αν δεν το είχα πάρει θα είχα κάνει μεγαλύτερο λάθος. Θα ήμουν ακόμα μαζί σου.»*

Και τού 'κλεισε την κουβέντα με εκείνους τους στίχους του «Μαραμπού», που κάνουν λόγο για ιδανικό & ανάξιο εράστη.